

Римляни 5:1-5

1. Въведение.

Роден в бедно шотландско семейство в началото на 19 век, бъдещето на малкия Дейвид изглеждало до голяма степен предопределено. Започнал работа в тъкачна фабрика на 10 години, той бил поредното бедно момче, разполагащо единствено със своите мечти. Но той имал едно огромно предимство – обичал Бога с цялото си сърце и бил готов да Му се покорява въпреки всички трудности. Когато пораснал, той сам започнал да учи латински, гръцки и математика. Това му помогнало да запише богословие и медицина в Университета в Глазгоу. През 1838 г. бил ръкоположен за свещеник. Но истинската мечта на Дейвид била да стане мисионер, да води душите на езичници към примирение с Бога.

През 1840 Дейвид се отправил към Азия и Китай, но Бог имал други планове за него. В резултат на разразилата се в Китай опиумна война, той бил принуден да се насочи към друг континент. През 1841 Дейвид се установил в залива Алтоа, в Африка, сред племето бечуани. През 1843 основал мисия там, а след това се насочил към нови, недостигнати с Благовестието племена. Племя след племе, той печелил души за Господ Исус Христос. Но успоредно с победите, вървели и тежки изпитания. Често боледувал от болести, някои от които смъртоносни. Към всичко това се прибавила и загубата на жена му и сина му. Той обаче продължавал да служи на своя Господ. Девизът му бил: „Където и да е, само да е напред!“. И Бог наистина продължавал да разширява пределите му. Освен за спасението на души, Дейвид участвал и в борбата срещу робството.

През 1873 година, когато в замбийското селище Читамбо приключил жизненият път на Дейвид, той оставил много спасени души, огромни изследвани територии в Африка и много съмишленици в борбата срещу робството. Бог успял в рамките на един живот да го превърне от малко шотландско момче във великият Дейвид Ливингстън. Прозвището „Великият лъв“, което той получил от африканците, напълно съответствало на живота му в подражание на Господ Исус, лъвът от Юдовото племе.

Дейвид Ливингстън е един от християните, който добре разбирал, че Божието Провидение ни води винаги към Божието намерение.

Тема: Божието Провидение ни води винаги към Божието намерение.

2. Основна част.

В днешния текст апостол Павел ни говори за същият този принцип, а именно, че Божието Провидение ни води винаги към Божието намерение. Но нека разгледаме това водителство в няколко основни точки.

2.2. Божието Провидение и нашето спасение.

Първата цел, към която Бог ни води, е примирението с Него, следствието от което е нашето спасение.

Римл. 5:1 И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос;

Римл. 5:2 посредством Когото ние чрез вяра придобихме и достъп до тая благодат, в която стоим, и се радваме поради надеждата за Божията слава.

2Кор. 5:18 А всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез [Исуса] Христа, и даде на нас да служим за примирение;

- **Бог е Инициаторът на примирението.**

Когато размишляваме върху тези стихове, трябва да знаем, че Бог е Главният Инициатор на това примирение. В Словото се казва, че след грехопадението, всеки един човек се ражда отделен от Бога и Неговото присъствие. По естество ние се раждаме противници на Бога, духовно мъртви създания, които не познават Твореца си. Може да търсим смисъла на живота си, но не може да го открием в Бога, ако първо Той не

просветли сърцата ни с познание за Себе Си. Помните ли момента, когато за първи път сте пожелали да разберете истината за Бога? Бъдете сигурни, че тогава Бог е бил този, Който пръв е подействал във вас и е проговорил на сърцата ви.

▪ **Бог е Осъществителят на примирението.**

Бог не само инициира примирението, но Той го осъществява. Това става с идването на Господ Исус Христос на земята и Неговата смърт за греховете ни, следствие от бунта срещу Него. Цялото човечество е под грях и цялото човечество подлежи на наказание. Именно заради това Исус дойде – да понесе вместо нас наказанието за греха.

Римл. 6:23 Защото заплатата на греха е смърт; а Божията дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ.

Исус зае нашето място на Голготския кръст. Той умря, защото ние трябваше да умрем поради греха. Той възкръсна, за да възкръснем и ние за нов живот с Него, ако Му се доверим и предадем живота си на Него.

Еф. 2:4 Бог, обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби,

Еф. 2:5 даже, когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени),

Еф. 2:6 и, като ни съвъзкреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христа Исуса;

Често в стремежа си да изтъкнем величието и моралното съвършенство на християнския живот, ние забравяме простичката евангелска истина, че не делата са тези, които ни спасяват, а единствено доверието ни в Божията милост и приемането на Неговата любов, в лицето на Господ Исус Христос.

По благодат сме спасени, не чрез дела! В благодатта няма място за заслуги, тя е смиряваща, тя е жест на милост от Суверенният, Съвършен и Вселюбящ Господар към ограничените, несъвършени и бунтовни човеци.

▪ **Бог е Гарантът на спасението.**

Но Бог не спира дотам да ни подтикне към Себе Си, да ни изкупи от нашите грехове и да ни прости и въведе в нов живот с Него, Бог отива отвъд това. Той гарантира нашето спасение и вечен живот с Него.

Йоан 10:27 Моите овце слушат гласа Ми, и Аз ги познавам, и те Ме следват.

Йоан 10:28 И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат, и никой няма да ги грабне от ръката Ми.

Йоан 10:29 Отец Ми, Който Ми ги даде, е по-голям от всички; и никой не може да ги грабне от ръката на Отца.

Когато Бог ни спасява, Той ни спасява напълно. Когато Бог ни прощава, Той ни прощава напълно, когато Бог ни приеме, Той ни приема напълно. Спасението е цялостен завършен акт от страна на Бога. То включва в себе си и гаранция за това, че след като веднъж сме предали живота си на Бога, Бог ще ни задържи завинаги. Тъжно е, когато хората не осъзнават дълбочината на Божията любов и живеят в страх, че Бог желае унищожението им. Това е лъжа!

Колко от вас са чели „Кво Вадис“? Спомням си, когато апостол Павел благовестваше на предателя на християните, който се беше разкалял за деянията си. Предателят смяташе греха си за толкова тежък, че не вярваше, че Бог му прощава. Тогава Павел го хвана за ръка и му каза: „Ако вземеш да хвърляш камъни в морската глъбина, можеш ли да я запълниш? А аз ти казвам, че Божията любов е по-дълбока от морето, по-висока от небето и по-необятна от земята.“ Често, когато се разхождам на морския бряг, си мисля за тези думи на апостол Павел и преоткривам всеки път любовта на Бога.

2.3. Божието Провидение и нашето приключение.

▪ Бог е нашият Навигатор в приключението на живота.

Но освен по отношение на нашето спасение, Божието Провидение ни води и в сегашното ни земно приключение. Бог не е някъде там, далече в небесата; Той е с нас всеки ден и всеки миг. Той ни пази, напътства, ръководи. Той е активен в живота ни. Когато приближава моментът Исус да се възнесе на небесата, Той говори на Своите ученици, че няма да ги остави сами.

Иоан 16:7 **Обаче Аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя.**

Тук Исус говори за Светия Дух, Който идва в живота на всеки един човек, завърнал се при Бога. Светият Дух е Третото Лице от Святата Троица на Божието Битие. Той Самият е Бог. Както се казва в Никео-Цариградския символ на вярата: „**Духа Светаго, Господа, Животворящия, който от Отца изхожда, Комуто се покланяме и Го славим наравно с Отца и Сина, и Който е говорил чрез пророците.**”

За Същият Този Свети Дух, Исус говори, че ще ни бъде изпратен. Той е представен тук, като „Утешител”. Гръцката дума, която тук е преведена като „Утешител” е „Параклетос”. Параклетос има много по-широк обхват от „Утешител”. Параклетос означава още „Застъпник”, „Някой, Който върви със”. Това е Светият Дух за нас. Бог никога не ни оставя. Нещо повече – Той винаги върви с нас, действа в нас, около нас и чрез нас. Той е нашият Параклетос.

▪ Маршрутът на пътя ни е планиран до съвършенство.

Но освен всичко, Бог е Този, Който е планирал маршрута ни. Той знае всичко, през което ще преминем, всеки един камък, на който ще се спънем, всяка една отсечка, на която ще се заблудим. Въпреки това, Той ще ни изведе към целта, която има за нас. А това означава, че изпитанията, които срещаме, не са изненада за Него и не са фактор срещу нас.

Римл. 5:3 **И не само това, но нека се хвалим и в скръбта си, като знаем, че скръбта произвежда твърдост,**

Римл. 5:4 **а твърдостта изпитана правда; а изпитаната правда надежда.**

Римл. 5:5 **А надеждата не посрамява, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения нам Свети Дух.**

Римл. 8:28 **Но знаем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призовани според Неговото намерение.**

Бог не ни обещава живот на постоянен подем. Но Той ни обещава един изцяло осмислен живот, също като живота на Дейвид Ливингстън. Той е бил един страдащ, но и един изключително благословен човек. Всяка една болест, всяка една трудност в живота му, са носели слава на Бога. Всички тези трудности в живота му са го доближавали все повече до пълнотата на Христовия образ в него.

Може би някои от вас минават тежък период! Може би сте загубили близък човек, може би животът ви се струва суетен! Може би не виждате светлината в тунела на скръбта, през който преминавате! Помнете, че това е част от маршрута! Бог е с вас, дори и да не Го забелязвате! Светлината приближава, въпреки, че не я виждате! Ходете с вяра, а не с виждане! Зрението има своите ограничения, но вярата не познава тези ограничения. Тя отива отвъд видимото и отвъд рационалното. Бог е с вас и няма да ви остави! Той ще ви заведе при бистрите води и зелените треви и душите ви ще бъдат освежени, ще усетите пролетните лъчи на слънцето!

2.4. Божието Провидение и Божието намерение.

И нека към края да видим някои от намеренията, които Бог има спрямо нас.

- **Измеренията на Божиите благословения са по-големи от измеренията на нашите изпитания.**

На първо място, с всяко изпитание Бог ни подготвя за благословение. Много пъти, когато съм преминавал през тежък период, съм си напомнял, че след него Бог е приготвил благословение за мен. Тези благословения са както духовни, така и конкретни. Колкото по-продължителен и тежък е бил периодът ми на изпитание, толкова по-дълбоко е работил Бог в живота ми.

„Скръбта произвежда твърдост...твърдостта изпитана правда...а изпитаната правда надежда.”

Всички тези неща следват като верига след преминаването на изпитание. Бог ни прави по-твърди, по-святи и разширява пределите на нашето доверие в Него. Нещо повече, любовта Му е вече излята в сърцата ни, защото Светият Му Дух е в живота ни и няма да ни остави.

- **Божията цел за нашия живот е по-велика от временните ни амбиции.**

От друга страна, Божиите намерения за нас винаги надхвърлят нашите собствени егоистични желания и ни насочват към вечното и непреходното.

Колко от вас са гледали „Моби-Дик”? Това е филм, който говори за това какво става, когато някой тръгне да преследва суетни цели. Един капитан на китоловен кораб си бе поставил за цел да убие един от най-големите и опасни китове, на име Моби-Дик. Той искаше смъртта му, понеже в предишно преследване, същият този кит го бе осакатил. И капитанът искаше да му отмъсти. В крайна сметка Моби-Дик го унищожил с целия му кораб и екипаж.

Когато Бог допусне изпитание в живота ни, Той цели да ни предпази от преследването на нашия личен Моби-Дик. Да замени суетните с небесните цели.

- **Божията нетленна слава е нашата вечна награда.**

И най-накрая, изявата на Божията слава е най-важната цел, която Бог има за нас. Той иска ние да бъдем напълно пленени от Неговата слава в Лицето на Господ Исус Христос, да станем ярки носители на тази слава. Също както луната отразява светлината на слънцето, така и ние да отразяваме светлината на нашия любещ Отец.

Във вечността, именно насладата от Неговата слава ще бъде нашата най-голяма награда и радост. Бог още тук иска да ни научи да я ценим повече от всичко друго. Да мислим за нея, да говорим за нея и да живеем за нея.

2Кор. 4:6 Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети света с познаването на Божията слава в лицето Исус Христово.

3. Заключение.

Това накратко исках да споделя с вас и нека всички ние да позволим на Бога да осъществи Своето намерение, чрез Своето Провидение, и нека в сърцата ни звучи онази стара евангелска песен:

1. Води ме, Отче, за ръка-
В тоз път Ти Сам ме повика;
Във труден час ми пошепни
От тайните божествени.
2. Кажи ми тез добри слова,
С които грешни да зова;
А скитника с каква любов
Да свърна аз под Твой покров?

3. По скромний Твой път ме води,
По-скъп, по-близък ми бъди!
А вярата дай ми пламенна
В правдива Твоя истина.
4. Тъй безпрогледний в мрака ден
С надежда светла й озарен;
И чезнат страховете, беда
Пред Твоя вид, о Господи! Амин!